

“Hi havia una vegada...”

**...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!**

Maig 2013

UN PUNT DE LLUM

Inici: Autoria Seminari Dinamització Biblioteques Escolars (*CRP Baix Llobregat I – Sant Feliu de Llobregat*)

Nus: Alumnes 2nB Escola Josep Monmany i Amat, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Angi Rojas)

Desenllaç: Alumnes 2nB Escola Pau Vila, El Papiol (Tutora: Carme Maeztu)

Vet aquí una vegada, en un planeta que es va quedar a les fosques hi vivia una cuca de llum solitària.

I un bon dia . . .

... , la cuca Brillant, que estava cansada i avorrida d'estar sola, va decidir anar a donar un tomb pel planeta, per veure si trobava algun amic.

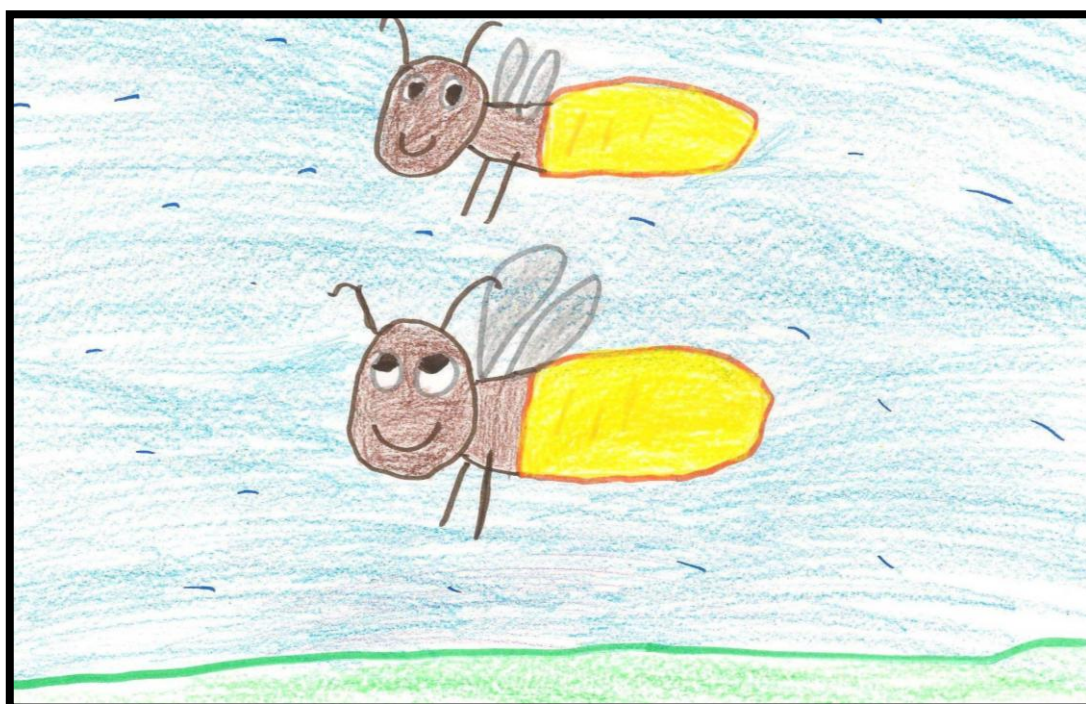
Voltant durant una estona, va veure en la foscor un puntet brillant, i va pensar que seria bona idea anar a esbrinar de què es tractava.

Es va anar acostant a poc a poc perquè tenia una mica de por, però quan va estar ben a prop, es va adonar que era una altra cuca com ella i es va quedar més tranquil·la.

- Hola, com et dius? -li va preguntar.
- Hola , em dic Supercuca! I tu? -li va respondre la cuca que acabava de trobar.
- Jo em dic Brillant.
- I on vius? -li va preguntar la Supercuca.
- Jo visc a una flor gran i preciosa. I tu?

- Jo visc al cau d'un conill -va respondre la Supercuca.
- Escolta, el meu poble s'ha quedat a les fosques. No t'haurà passat el mateix?
- El meu també és a les fosques.
- Què podem fer?! -van preguntar les dues alhora.

Llavors van decidir continuar viatjant juntes per tal de trobar altres pobles o altres cuques com elles.

La Brillant i la Supercuca van volar i volar molta estona, i quan ja estaven una mica cansades, van veure, enmig del bosc, un munt de puntets brillants que es movien, i van anar cap allà de seguida.

Lavors van trobar moltes cuques voleiant juntes i es van posar molt contentes.

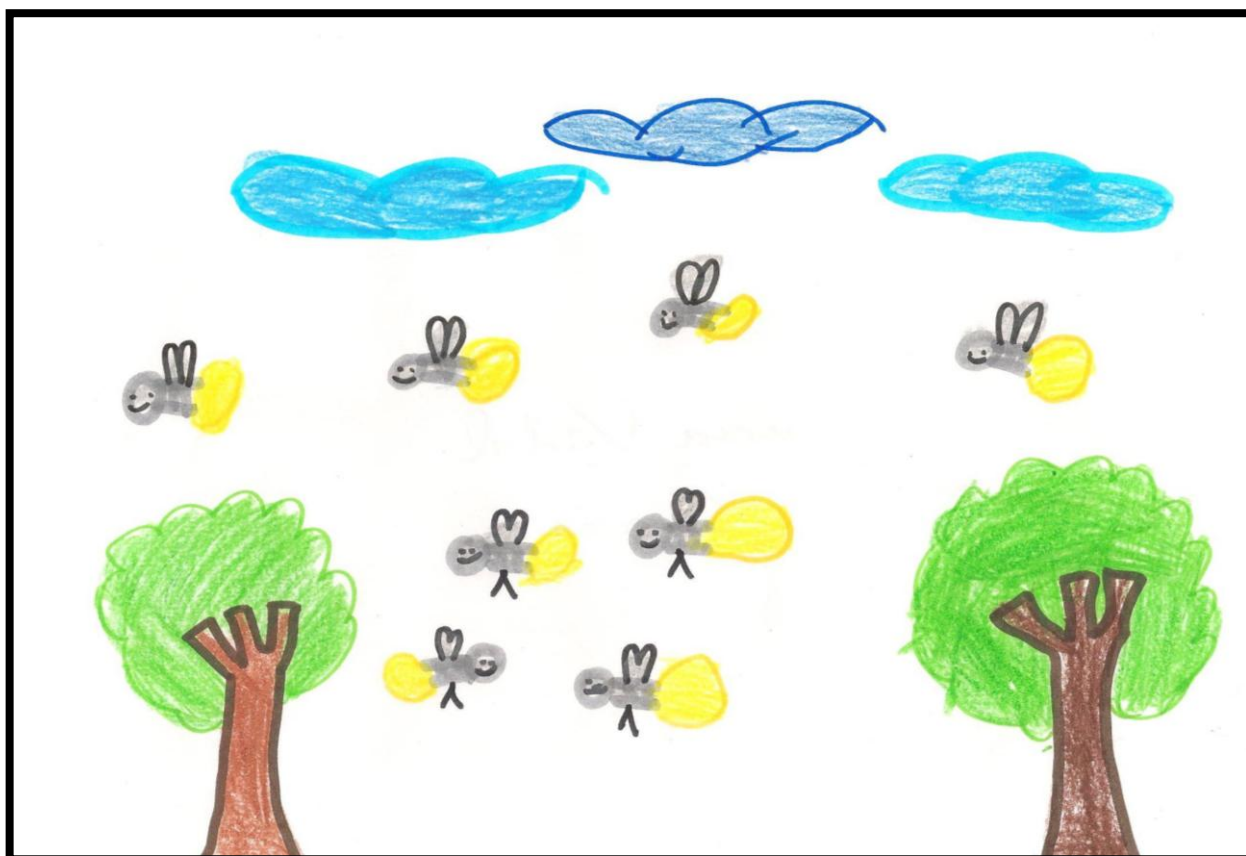
Xerrant, xerrant es van adonar que cap d'elles sabia el motiu pel qual el planeta s'havia quedat a les fosques, però sabien que no podien continuar massa temps així, o la vida al planeta desapareixeria.

Van decidir que havien d'investigar, perquè, a més, elles eren les úniques que ho podien fer, perquè tenien una "llanterna" incorporada.

Així es van dividir en quatre grups: un va anar cap al Nord, un altre cap al Sud, un altre cap a l'Est i l'últim cap a l'Oest.

Abans de marxar es van posar d'acord en un codi de comunicació: el grup que trobés alguna pista encendria i apagaria els seus llums com en una discoteca, formant la lletra del punt cardinal al que havien anat.

Al cap de moltes hores de viatge, es va veure al cel una lletra que s'encenia i s'apagava.
Era la N de Nord, i totes les cuques es van posar en camí cap al Nord per descobrir que passava....

Vola que volaràs van arribar a les gelades terres del Pol Nord on viuen els lapons, els esquimals i també el Pare Noel amb els seus ajudants.

Només arribar, les cuques exploradores del Nord els van explicar el que havien descobert.

- Ei cuques! Mireu que hem trobat al terra!
-va dir la Supercuca, que anava en aquest grup.
- És una espasa làser molt sospitosa! -va dir la cuca Brillant.
- Per què no anem fins aquella caseta d'allà i preguntem si han vist alguna cosa? -va dir una de les cuques.

Aquella caseta va resultar ser la del Pare Noel. El pobre estava esbufegant perquè havia vist per la finestra l'ombra d'un malvat que disparava amb l'espasa làser al Sol.

A partir d'aquell moment tot havia quedat a les fosques.

- He cridat els meus rens i hem sortit disparats per atrapar-lo, però se'ns ha escapat... Ai, em sembla que ja sóc massa vell! -va dir el Pare Noel.
- Tranquil, no et preocupis que nosaltres resoldrem aquest problema. -va dir la Supercuca.
- Mireu! No veieu allà un iglú que s'està descongelant? -va dir la Brillant.

- Sí, sí! Anem a investigar! -va respondre Supercuca.

Totes les cuques van encerclar aquell iglú tan estrany que s'estava fonent i on a través del gel es veia la silueta d'un home .

- Cuques, esteu preparades? A la de tres enfocareu els vostres culets llanterna cap al malvat -va dir Supercuca.
- Una, dues i tres! Surt malvat, estàs envoltat!
-van cridar les cuques.
- Socors, no veig res! D'on ha sortit tanta llum? A mi m'agrada la foscor! -va cridar el malvat.

Enlluernat amb la llum de totes les cuques va voler fugir però va caure en un forat que hi havia al gel i automàticament va quedar més congelat que un gelat de maduixa.

- Bé, ja ens hem lliurat del dolent, però com li tornem la llum al Sol? -va preguntar una de les cuques.
- Anem a demanar-li ajuda al Pare Noel -va dir la cuca Brillant.

I efectivament el Pare Noel tenia la solució. Va passar per damunt de l'espasa la banya màgica d'un dels seus rens i van tornar a enfocar-la cap al Sol.

Al cap d'un moment el Sol brillava com mai.

- Gràcies Pare Noel! -van dir totes les cuques.
- Gràcies a vosaltres cuques!!!! Tan petites com sou i mireu quin problema tan gran heu pogut solucionar -va respondre el Pare Noel.

I aquest és el final de la història d'unes cuques de llum molt petites, però que entre totes van solucionar un problema molt gros.